

Flagrants les conseqüències de tancament de punts de guaita

Els i les guaites forestals són professionals situades en punts estratègics del territori, preparades per a detectar des del primer instant qualsevol columna de fum, i localitzar-la amb precisió per tal de què puguin reaccionar amb eficàcia tots els serveis d'emergència. Aquesta és la manera com es prevé el creixement de qualsevol foc forestal.

La Direcció General de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvaments (bombers de la Generalitat), l'endemà mateix de l'incendi de Vilopriu, ha mantingut el seu argument publicant al Diari de Tarragona (29/07/2010) sobre la falta de guaites forestals a El Montmell: "*rebem moltes més trucades de veïns que alerten de columnes de fum que les que teníem dels propis vigilants de la torre*".

Foto: Gabriel Navales/La Factoria

El 28 de juliol del 2010 al municipi empordanès de Vilopriu, al voltant del qual la Generalitat **havia tancat els 3 punts de guaita** que podien fer eficaç la detecció: Mont-Pla (a Torroella de Montgrí), Els Àngels (a Sant Martí Vell) i Rocacorba (a Canet d'Adri). Va ser tard que es van rebre trucades des de la zona al telèfon d'emergències (112) per avisar d'una gran columna de fum. L'incendi va cremar més de 100 hectàres de massa forestal i camps de conreu, es van haver de desallotjar 150 persones, van intervenir 12 unitats aèries i 70 dotacions de bombers van haver de treballar des de migdia i fins passada la mitjanit, només per controlar el foc.

Ni tan sols se sabia ben bé a quina hora havia començat l'incendi a peu de carretera.

La resposta de CNT-AIT a l'argument dels telèfons és senzilla: dels guaites forestals a bombers es rep una immediata trucada, i ja precisant la posició exacta, tipus de fum, direcció del vent i vegetació que crema. A més a més el guaita forestal informa de l'evolució periòdicament, parlant directament dins el cos de bombers i amb la mateixa professionalitat.

No pot ser que per estalviar l'arranjament de torres de guaita, o estalviar treballadors, la factura més cara la paguin els boscos, els bens immobles, i amb el risc per la vida de les persones. D'això se'n diu irresponsabilitat institucional.

Comunicat de premsa des de Girona, a 1 d'agost del 2010